

[Svend Nielsen.]

der med Rimelighed kan siges at falde ind under Begrebet erstatningsberettigede, kan blive taget med i Betragtning. Jeg kan dog tilføje, at mit Parti er villigt til i Udvalg at diskutere en eventuel Udvidelse, saaledes som det fra enkelte af de ærede Ordføreres Side har været omtalt her under Debatten.

Jeg har dog den Bemærkning at gøre til dette Afsnit, og ogsaa til enkelte andre Bestemmelser i Loven, at man overalt burde have gennemført Princippet fuld Erstatning til de Personer, der har paadraget sig Sygdom i Lejrene eller Fængslerne eller under Kamp med Fjenden, eller som paa anden Maade falder ind under Bestemmelserne om Berettigelse til Dagpenge, saaledes at de fik den fulde Dagløn udbetalt. I Forslagets § 15, Stk. 1, hedder det, at Dagpenge til disse Personer udbetales med $\frac{4}{5}$ af Daglønnen for Ugens 6 Dage. Det er Forsikringsprincippet, der her er ført videre, ganske vist paa en bedre Maade, men jeg kan ikke rigtig se det berettigede i, at disse Personers økonomiske Forhold skal forringes i den Periode, hvor de ikke er i Stand til at udføre deres normale Virksomhed. Det er dog en Forringelse paa 20 pCt., og den vil kunne mærkes i de Hjem, hvor man i Forvejen har maattet indstille sig paa at leve af en Indtægt, der har været alt andet end tilfredsstillende.

I samme Paragrafs Stk. 2 fremhæves, at Direktoratet kan, naar man mener, at Forholdene taler derfor, nedsætte Dagpengene med indtil Halvdelen. Jeg forstaaer godt det Synspunkt, man har lagt til Grund for dette, men jeg kunde lide at vide, paa hvad Tidspunkt af en Mands Sygdomsperiode en saadan Nedsættelse maa formentes at kunne finde Sted. Er man naaet dertil, at en Kvinde eller Mand er fuldstændig helbredet, er det saare naturligt, at vedkommende maa indstille sig paa igen at søge over i en normal Tilværelse, saaledes som alle andre nu maa gennemleve den; men er det Meningen at anvende Bestemmelsen paa et eller andet Tidspunkt af Sygdomsperioden, hvor man skønner, at nu er Helbredelsen saa langt fremskreden, at vedkommende i hvert Fald kan begynde at pusle lidt med et eller andet, saa bør man samtidig under alle Omstændigheder paalægge en eller anden Instans at sikre en saadan halvt eller trekvart helbredt Person Beskæftigelse; for jeg kunde lide at se, hvor en Mand, der ikke har sin fulde Arbejdsfærdighed, i Dag vil kunne gaa hen og faa Arbejde.

I Forslagets § 20 har man ligeledes fastsat Invaliditetserstatningen til $\frac{4}{5}$ af Aarslønnen, og i § 22 bestemmes det, at Enken efter en Mand, der er omkommet under Kampen mod Nazismen, kan faa 50 pCt. af Forsørgerens Aarsløn; hertil kommer saa Tillæggene for Børnene, 15 pCt. for det første Barn og dernæst 10 pCt. for hvert af de efterfølgende, dog at Renten under ingen Omstændigheder kan komme op over 75 pCt. af Forsørgerens tidligere Aarsløn. Nu betyder det naturligvis en hel Del, at Afsnit 2 giver Ret til at udbetale en Hædersgave paa op til 800 Kr. til de Personer, der omfattes af de Paragraffer, jeg her har omtalt. Det retter en Del paa det; ellers vilde jeg ogsaa finde det urimeligt, at man her har Bestemmelsen om fire Femtedele medtaget, for jeg synes, at man overalt i en saadan Lov maa anlægge det Hovedsynspunkt, at ingen af disse Ofre, Invalidider, de efterladte Hustruer eller Børn, økonomisk maa komme til at lide under, at deres Fader, Moder eller andre nære Paarørende har deltaget i Frihedskampen og enten er omkommet i denne eller har faaet Arbejdsfærdigheden helt eller delvis ødelagt.

Jeg vil mene, at denne Hædersgave under alle Omstændigheder bør gøres skattefri. Jeg kan ikke se det berettigede i, at man vil paalægge en saadan Gave, som Staten giver disse Mennesker, Skat, og jeg vil alvorligt henstille, at det høje Ting medvirker til at gøre disse Beløb skattefri. Og jeg vil mene, at denne Skattefrihed bør udvides til at omfatte de Erstatninger, der skal udbetales for Tort og Lidelser under Ophold i de tyske Koncentrationslejre og under Indespærringen overhovedet.

Afsnit 3 fastsætter de Ydelser, der kan tildeles de Folk, som har været indespærret, og her er indsat den Bestemmelse, at for Indespærring i danske Fængsler og Lejrebetales der 25 Kr. pr. Uge og for Ophold og Indespærring Syd for Grænsen 50 Kr. Jeg har allerede i min Indledning gjort gældende, at det er saare beskedne Sæts, og de bliver endnu mere beskedne, naar man tager i Betragtning, at Forholdet er det mange Hjem, at Hustruerne er overordentlig medtagne af disse Aars Ventetid, af de sindsoprivende Tider, som de har gennemlevet. Derfor vil jeg henstille, at man i Udvalget undersøger Mulighederne for at forøge disse Sæts noget.

Jeg maa beklage, at man i Forslagets Afsnit 4, der omhandler Tingsskader, har indsat den Bestemmelse, at for personlige Effekter vil der kun kunne ydes et Beløb op til 1 000 Kr. Jeg følger særlig Grund til at beklage